BLADEN UIT EEN DAGBOEK

door C. VAN M.

16 *Maart.*

Op mijn tafel staan in een blauw pulletje gele narcissen ; ik houd van de combinatie blauw en geel, en de bloemen, eenvoudig als ze zijn, geven me een vreemd gevoel van geluk dat nadert. Als ik uitkijk zie ik over het water een voorjaarsachtig waas hangen, en de struiken in het plantsoen loopen al uit. O, ik houd van de lente, die me telkenjare wéer schijnt te beloven, dat mijn droomen verwezenlijkt zullen worden. En nu vandaag heb ik dat gevoel sterker dan ooit.

Ik hoop, dat Moeder me aanstonds niet naar beneden roept om kousen te mazen, of de wasch na te kijken, want ik weet, dat dan plots mijn geluksgevoel verdwijnen zal, en dat ik beneden in de saaie, degelijke huiskamer mezelf voor ridicuul ga uitmaken omdat ik drie en twintig ben, en mijn lentedroomen nog nooit heerlijke, zalige realiteit geworden zijn .... O, éénig om hier op mijn eigen kamertje te kunnen schrijven in mijn dagboek, en alleen te kunnen zijn, heelemaal alleen met mijn intiemste gedachten, die Moeder niet begrijpen zou, of, als zij ze wèl begreep, terstond zou veroordeelen als bespottelijk. En toch kan ik die gedachten en droomen niet missen ; ze geven kleur aan mijn leven, dat anders saai en doodsch en leeg zou zijn, o, zoo nameloos leeg ! Nee, en toch ook weer niet leeg. Daar zijn immers dagen, dat ik me zoo rijk gevoel, zoo rijk en vorstelijk gelukkig. Wèl zijn ze zeldzaam, maar ze bestaan toch. En die dagen koester ik in mijn herinnering, als iets héel, héel kostbaars .... Als hij maar éenige notitie van me neemt, als hij alleen maar zegt, dat de thee, die ik hem binnenbreng, lekker is, dan voel ik me al blij en opgewekt. Ik ben ook zoo weinig gewend.

Den dag, dat hij bij ons kwam, en de kamers huurde, zal ik niet vergeten. Moeder had alles met hem besproken, en toen hij wegging, schoof ik gauw uit de gang de huiskamer in. Ik had mijn groote huishoudschort voor, die me niet flatteert, maar toch zag ik wel, dat hij groot en flink was, en zoo in-kranig liep. Nu ken ik zijn heele gebruinde gezicht, zijn open, donkere oogen, zijn fermen neus, zijn mooie tanden. Ik zie het voor me, altijd, altijd. En toch, als hij er niet is, en ik zijn kamer schoonmaak, bekijk ik aldoor weer een kiekje, dat nonchalant tegen den muur geprikt is ; en alsof ik hem nooit gezien had, zoo staar ik naar dat simpele foto'tje, waarop hij staat met een paar vrienden van zijn hockeyclub ; de anderen zitten, maar hij staat eenigszins voorovergebogen, leunende op zijn stick; en steeds die flinke, zelfbewuste houding, die imponeerende figuur, zooals hij in werkelijkheid is en zooals ik hem ook het liefste zie in mijn gedachten, hem, vastberaden zijn weg volgend door het angstig drukke gewoel van het leven.

En ik ... och zoo'n heel bescheiden, klein, onnoozel peutertje, ondanks mijn drie en twintig jaar. Als ik maar grooter was, zou hij misschien meer notitie van me nemen.

Ik ben een dóm, ontzettend dom kind, en als ik véértig ben, zal ik nog een kind zijn, dat weet ik. Tenminste in Moeders oogen. Maar ik wil mijn tijd niet vooruit loopen, en ik wil niet klagen, want het wordt voorjaar, en alles wordt mooi en feestelijk en vroolijk buiten, en misschien ... och misschien zal dit voorjaar, of de heerlijke, glanzende zomer me het zoo zeer, zoo innig verlangde geluk geven.

18 *Maart.* Gister regende het, zeurig, aanhoudend. Ik was ontzettend down en zoo moe in mijn hoofd; steeds trachtte ik neer te slikken een prop, die in mijn keel zat. Ik had willen huilen, lang, woest, en waaróm, ik zou het niet weten.

Hij was voor zaken de stad uit, en ons huis leek zoo groot en leeg zonder hem. Moeder had een schoonmaakwoede, wilde zijn kamers een goede beurt geven ; ze bleef aldoor om me heen, en ik had geen gelegenheid om al zijn snuisterijen en foto's en alles, wat ik anders met zooveel zorg afstof en weer rangschik, nu langer dan noodig was in mijn handen te houden. En toen ik, om toch maar over hem te kunnen spreken, aan Moeder vroeg of ze de kiek van de hockeyclub niet aardig vond, zei ze : „Och, gewoon, niet erg duidelijk."

Als Moeder wist, wat ik angstvallig verberg voor haar en voor hèm, dan zou ze, òf hem de kamers opzeggen, òf mij buitenshuis zenden, en met een dienstmeisje gaan sukkelen, wat ze verfoeit. Ja, ik geloof, dat ik wel zou kunnen gaan, want hij betaalt enorm goed, en ik — och ik ben nooit Moeders trots en glorie geweest. Dat is Trude, die getrouwd en naar Indië gegaan is. Dat zijn de twee baby's van Trude, die we wel niet kennen, maar waar we ontelbare foto's van hebben. Ik ben het kind en een goed, onbeduidend kind. Vanavond komt hij weer thuis eten ; ik zal wel zorgen, dat ik hem bedien, hoewel hij het geloof ik niet eens merkt wie binnenkomt, Moeder of ik ...

En tòch ben ik niet leelijk, tenminste niet gedecideerd leelijk.

Mijn haar is zwart en kroezig, mijn oogen zijn blauw, en mijn tanden gelukkig goed. Zou er dan heelemaal niéts van me uitgaan ? Als ik maar geestig of vroolijk of desnoods coquet was ! Helaas, ik ben geen van drie. Ik hoor Moeder al zeggen tegen haar intiemste vriendin, Mevrouw Hart : „Hilda, och, ik heb weinig aan haar ; ze is zoo stil hé ? Maar goddank ze is tenminste degelijk. Die tegenwoordige jonge meisjes anders" ... en dan laat Moeder diverse kennisjes en speciaal onze verschillende ex-dienstmeisjes, die natuurlijk niét degelijk waren, de revue passeeren ; en soms wensch ik, dat ik toch ook maar niet zoo solide was, en geen gezicht had, waar je de degelijkheid af kunt schrapen ... Als Moeder dit las .....

's avonds half negen. Hij is niet thuis gekomen. Ik ga maar naar bed.

21 *Maart.* 'k Heb in drie dagen niet geschreven. Geen lust gehad. Hij komt pas vanavond thuis. We hebben eerst een telegram gekregen, héel kort, dat hij door zaken opgehouden werd, en nog wel zou melden wanneer hij terugkwam. En vanochtend ontvingen we een haastig geschreven, bijna onleesbare briefkaart, dat hij vanavond komt tegen etenstijd.

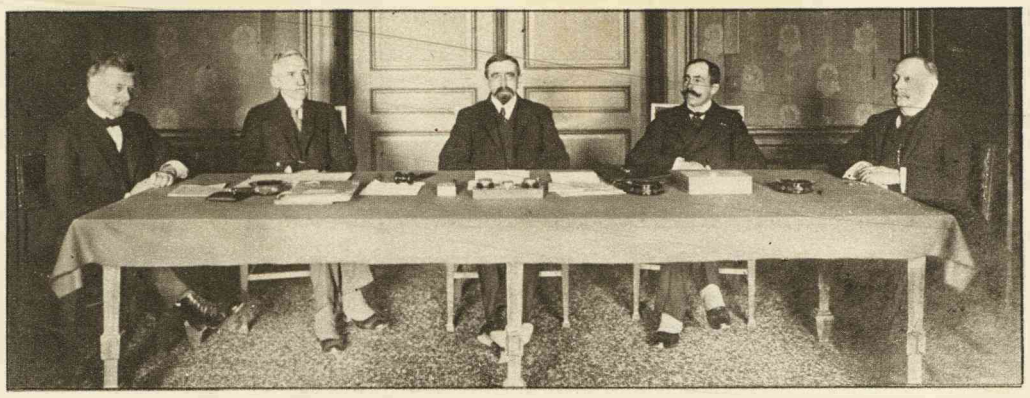
Moeder heeft haar hoofd geschud over het slechte schrift, en ik heb me er over verrukt. Ja, zóo dwaas ben ik nu.

Over een uurtje kan hij thuis komen, en ik verkneuter me er al in, dat ik straks zijn stap weer op de trap zal hooren, en dat zijn stem en zijn persoonlijkheid weer leven zullen geven aan de kamers, die nu zoo stil en zoo ijselijk-opgeruimd zijn. Hij maakt direct zoo'n gezelligen rommel.

Ik heb een klein plannetje gesmeed. Wanneer ik straks de soep bij hem binnenbreng, zal ik neuriënd mijn entrée de chambre maken. Dan zal hij me toch wel een extra-woordje geven. Stop, Moeder roept ...

3 *uur later.* Hij is er weer. En ik ben zoo blij, zoo blij. Ofschoon mijn neuriënd opkomen een fiasco geweest is. Manoeuvreerend met de soepterrine, schoof ik, na een bescheiden tikje, zijn kamer binnen. En ik neuriede. Wat weet ik niet meer. Doch het klonk tamelijk vroolijk. Hij stond met zijn rug naar me toe voor zijn schrijfbureau, keek ternauwernood op, knikte achteloos : „Juffrouw," en dan : „Weet u, waar die brief van Palmer & Zoon is ? Hij lag boven op mijn bureau in het vloeiboek ; u weet, ik heb niet graag, dat u mijn dingen verlegt." Ik zei gedwee : „Zal ik eens voor u kijken ?" En ik stond met hem voor het schrijfbureau, zocht, eenigszins nerveus, joeg met mijn vingers door het

(Zie vervolg op pag. 6.)

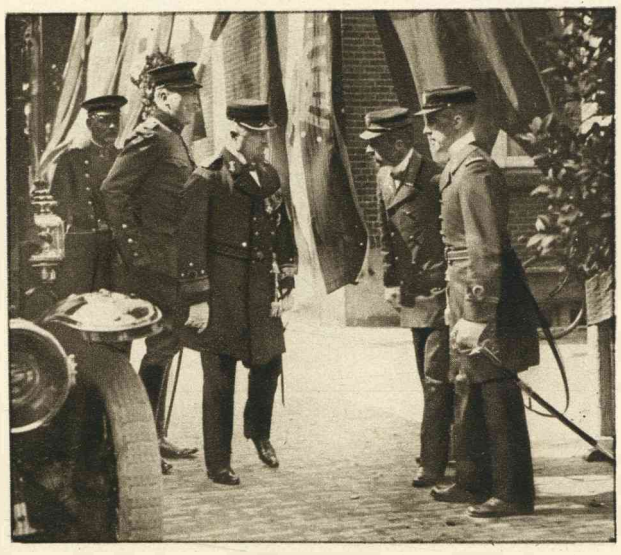
10-JARIG BESTAAN DER VEREENIGING „ONZE VLOOT".

Den 26sten Mei was het 10 jaar geleden, dat de bekende Vereeniging „Onze Vloot" te 's-Gravenhage, die al zoo veel heeft gedaan in het belang van Neerlands Zeewezen, werd opgericht. Onze foto geeft een groep van het bestuur. V. l. n. r. de heeren: J. v. d. Elst; Jhr. C. A. L. v. d. Wijck; H. M. v. Bemmelen; Jhr. Mr. Dr. H. A. v. Karnebeek; A. C. Boelen.

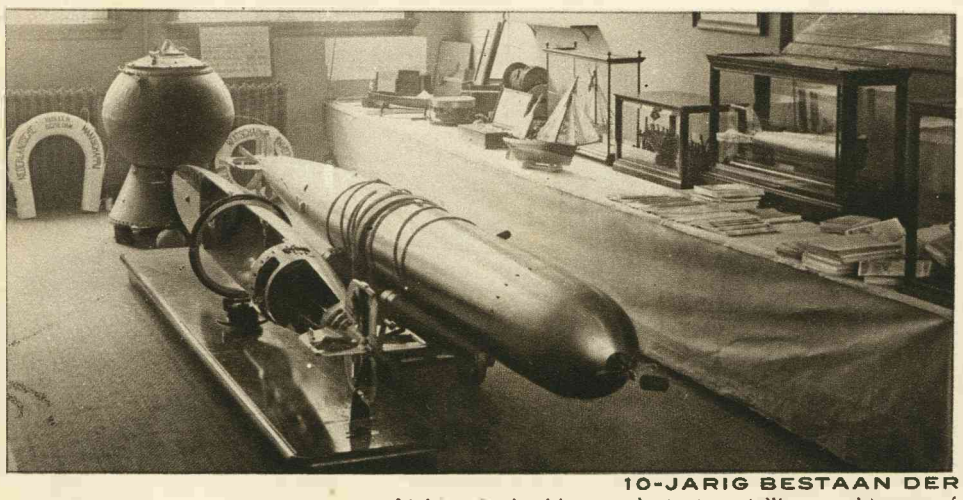
10-JARIG BESTAAN DER VEREENIGING „ONZE VLOOT".

Ter herdenking van het jubileum is in de kunstzalen d'Audretsch te 'sHage een tentoonstelling op scheepvaartgebied geopend, die zeer veel belangstelling heeft. — De foto hierboven geeft een groep der genoodigden, die bij de opening tegenwoordig waren

10-JARIG BESTAAN DER VEREENIGING „ONZE VLOOT".

Prins Hendrik bezoekt de tentoonstelling en wordt begroet door J. W. J. Baron van Haersolte, luit. ter Zee 2e klasse, die de tentoonstelling organiseerde en den luit. ter Zee 1e klasse W. Voorbeijtel Cannenburg, souschef van de kustwacht.

10-JARIG BESTAAN DER VEREENIGING „ONZE VLOOT".

Links: een hoekje van de tentoonstelling; rechts: een fraaie groep van het in het Kurhaus gegeven „Zeehelden-tableau". *(foto's V.F.B.)*